

drefvo handel både med mennisko-, ja christet blod och med heliga ting, hvilka de än månne vara, antingen de angingo offer eller andliga ämbeten. Härvid idkade de större marknad och använde flera mäklare, än någonsin brukas i Paris vid försäljning af kläde eller andra varor. Uppenbar simoni hade de gifvit namnet procuratur, och fråsseri kallade de diät, liksom om Gud ej skulle känt, vi vilja ej säga ordens verkliga betydelse, men de syndiga själarnas tankar, utan efter människors sätt skulle låtit bedraga sig af sakernas namn. Allt detta och mycket annat, som jag vill förtiga, misshagade på det högsta juden, som var en måttlig och sedlig man; och, då han tyckte sig hafva sett nog, beslöt han att återvända till Paris och gjorde så.

Så snart Jeannot fick veta, att han anländt, begaf han sig till honom, utan att alls hoppas hans omvändelse till Christendomen, och båda gladdes storligen öfver återseendet. När han hvilat ut några dagar, sporde honom imellertid Jeannot, hvad han nu menade om den helige fadren, cardinalerne och de andre hofmännen. Härtill svarade juden hastigt: "Intet godt tänker jag om dem, och ondt hafva de att vänta af Gud allesamman, så många de äro. Jag säger dig, att, om jag sett rätt, der icke för mig stod att upptäcka hos någon andlig ens det ringaste spår af fromhet, andakt, goda gerningar, lefvernets efterdöme eller något sådant; men väl tyckte jag mig der finna vällust, girighet, fråsseri och dylika och än värre laster (om eljest värre kunna gifvas) vara i så stor ynnest hos alla, att jag anser denna stad snarare som en verkstad för djefvulens än för Guds gerningar. Efter min tanke synes således er öfverste herde och